

den paa dette Omraade maa sejre. Jeg udtaler dette paa mine egne Vegne, men jeg tror tillige at turde vente, at mange af mine ærede Meningsfæller ville slutte sig dertil.

J. Pedersen: Under de tidligere Forhandlinger har jeg gentagne Gange, baade her i Salen og i de fremkomne Udvalgsbetænkninger, haft Lejlighed til at udtale, at jeg ikke er nogen principiel Modstander af almindelig borgerligt Ægteskab, men det har for mig været klart, at store Dele af Befolkningen saa anderledes paa Sagen, at det kun var de færreste, der følte noget Savn ved, at den retsdyldige Indstiftelse af Ægteskabet og den kirkelige Indvielse deraf ikke ere adskilte, og at utvivlsomt de fleste ønskede, at Ægteskabsindgaaelse fremdeles maatte kunne finde Sted paa samme Maade som hidtil. Af disse Grunde har jeg ment, at det var den bedste Ordning, ligesom det efter min Opfattelse er den mest frisindede, at man stillede Sagen frit og tillod de Brudepar, som vilde giftes paa den gamle Maade, at blive det, medens andre, som havde Lyst til, ønskede eller fandt det rigtigst først at gaa til en Ægteskabsforstander og senere eventuelt i Kirke, fik Lov dertil. Jeg har i den Henseende ligesom Flertallet i det kirkelige Udvalg ment, at Befolkningens Ønske om at bevare den hidtilværende Ægteskabsstiftelsesmaade skulde man ikke lade ringe om og nødig krænke. Imidlertid har denne Opfattelse jo ikke kunnet slaa igennem i det andet Ting, og jeg skønner, at der heller ikke er Udsigt til, at den vil gøre det i Fremtiden. Tværtimod forekommer det mig, at Opfattelsen mere og mere, om end langsomt, gaar i Retning af almindelig borgerlig Ægteforening, og da det for mig er af meget stor Betydning, at vi kunne komme til et Resultat, idet jeg har den Opfattelse, at Stillingen, som den er for Øjeblikket, efter de Erfaringer, vi have gjort i de senere Aar, er uholdbar og uforvarlig at opretholde, kom jeg allerede i Fjor til det Resultat, at det bedste, man kunde gøre, var at arbejde hen til et Forslag paa Grundlag af det, der her foreligger, men saaledes indrettet, at der kunde foretages borgerlig Ægteforening og i Forbindelse dermed kirkelig Indvielse paa en Maade, der saa lidt som muligt fjernede

sig fra den, hvorpaa Ægteskab hidtil almindelig er blevet indgaaet. Jeg stillede i dette Øjemed nogle Ændringsforslag i Udvalget i Fjor, men da de ikke fandt Tilslutning, lod jeg dem ikke aftrykke i Betænkningen, men nøjedes med i denne at udtale, hvad der har været mit Formaal. Det interesserer mig at se, at det kirkelige Udvalg har været enig i at udtale et Ønske i samme Retning og dertil endog saa har benyttet sig af ganske de samme Ord, som jeg brugte i Fjor. I denne Forbindelse har det kirkelige Udvalg til Ministeren gjort en Henstilling, som i det væsentlige er bleven imødekommet. Jeg sigter herved til den Ændring, som er foretagen i § 9 i det foreliggende Lovforslag, hvorefter det er gjort Ægteskabsforstanderen til Pligt, naar han bliver opfordret dertil, at møde i Brudens eller Brudgommens Hjem, saaledes at de altsaa ikke behøve at møde hos ham. Ønsket fra det kirkelige Udvalg gik ud paa, at dette Møde skulde finde Sted paa den Dag, der var bestemt til den kirkelige Indvielse. Dette har Ministeren ikke taget med. Af hvad Grund ved jeg ikke, maaske har han ment, at det var overflødig; maaske har han fundet, at dette ikke egnede sig til at indgaa som en almenyldig Bestemmelse i en Lov, da man ikke kan forudsætte, at alle Brudepar ønske at søge den kirkelige Indvielse. Denne sidste Vanskelighed kan man imidlertid komme meget let over. Jeg antager nemlig ikke, at der vil være noget i Vejen for at redigere Paragraffen saaledes, at den kommer til at indeholde netop det, den skulde, og ikke mere. Jeg vil for mit Vedkommende sætte Pris paa, at der kommer til at staa i § 9, at Ægteskabsforstanderen har en Pligt til at møde i Brudens eller Brudgommens Hjem netop paa den Dag, der er bestemt til kirkelig Indvielse. Jeg gaar nemlig ud fra, at Forholdet da i Almindelighed vil blive det, at Bruden og Brudgommen underskrive i Protokollen — det er jo ikke andet, de have at gøre — umiddelbart inden de gaa ind i Kirken. Naar en saadan Ændring indføres, staar der efter min Opfattelse kun eet tilbage, for at man kan sige, at den ny Ægteskabsform kommer den gamle saa nær, som det er muligt, og dette ene er, at der ved Affattelsen af det Ritual,